

Sygn. akt III CSK 127/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Szanciło (przewodniczący)

SSN Jacek Grela

SSN Joanna Misztal-Konecka (sprawozdawca)

Protokolant Bożena Kowalska

w sprawie z powództwa C. P.

przeciwko Skarbowi Państwa - Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w N.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Cywilnej w dniu 2 października 2020 r.,

skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 9 listopada 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

1. oddala skargę kasacyjną;

**2. zasądza od C. P. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 4050 zł (cztery
tysiące pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

1. C. P. wnosił o zasądzenie od Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w N. kwoty 91 180 zł wraz z odsetkami z tytułu odszkodowania za zbycie - w toku administracyjnego postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko nieistniejącej spółce cywilnej - należących do niego towarów.

Wyrokiem z 19 grudnia 2016 r. Sąd Okręgowy w N. oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 7200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

2. Wyrokiem z 9 listopada 2017 r. Sąd Apelacyjny w (...), po rozpoznaniu apelacji powoda, oddalił apelację i zasądził od C. P. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 4 050 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

3. Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia poczynione przez Sąd Okręgowy. W dniu 14 listopada 1998 r. K. K. i A. S. zawarli umowę spółki cywilnej, która miała działać pod firmą: Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe „G.” s.c. w K. Na mocy aneksu nr 1 z 23 marca 2002 r. do umowy tej przystąpił powód jako nowy wspólnik. Następnie aneksem nr [...] z 26 marca 2002 r. wykreślono wspólnika A. S. Celem spółki było wspólne prowadzenie działalności gospodarczej w postaci handlu hurtowego oraz detalicznego artykułami wykładania podłóg oraz budowlanymi, a także świadczenie usług w tym zakresie.

Naczelnik Urzędu Skarbowego w N. od 2005 r. prowadził przeciwko tej spółce, będącej podatnikiem podatku od towarów i usług, postępowanie egzekucyjne w administracji z tytułu niezapłaconego podatku od towarów i usług za okres od lutego do maja 2005 r. Postępowania egzekucyjne były prowadzone na podstawie następujących tytułów wykonawczych: SM (...) (wystawiony 25 kwietnia 2005 r., dotyczy podatku VAT za luty 2005 r. na kwotę 32 832 zł należności głównej + odsetki); SM (...) (wystawiony 19 maja 2005 r., dotyczy podatku VAT za marzec 2005 r., na kwotę 406 zł należności głównej + odsetki); SM (...) (wystawiony 21 lipca 2005 r., dotyczy podatku VAT za kwiecień 2005 na kwotę 14 287 zł należności

głównej + odsetki oraz podatku VAT za maj 2005 na kwotę 4 185 zł należności głównej + odsetki).

W toku tych postępowań egzekucyjnych doszło do dwóch zajęć ruchomości (towarów handlowych) znajdujących się w siedzibie spółki. Mianowicie w dniu 15 czerwca 2005 r. zajęto ruchomości o szacunkowej wartości 44 820 zł na potrzeby egzekucji zobowiązań z tytułu podatku VAT za luty i marzec 2005 r., a 2 sierpnia 2005 r. zajęto ruchomości o szacunkowej wartości 46 360 zł na potrzeby egzekucji zobowiązań z tytułu podatku VAT za kwiecień i maj 2005 r. Zajęte ruchomości były następnie sukcesywnie sprzedawane w dniach: 22 września 2005 r., 26 września 2005 r., 27 września 2005 r., 12 października 2005 r., 16 grudnia 2005 r., 20 grudnia 2005 r. Sprzedaż ostatniej części zajętych towarów miała miejsce w dniu 30 stycznia 2006 r. Uzyskane ze sprzedaży kwoty zostały zaliczone na poczet kosztów egzekucyjnych i ciążących na spółce zobowiązań podatkowych.

W dniu 19 września 2005 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego w N. wystąpił do Sądu Okręgowego w N. z pozwem o ustalenie w trybie art. 189 k.p.c., że umowa spółki cywilnej pomiędzy wspólnikami K. K. i C. P. została rozwiązana z dniem 30 czerwca 2005 r. Pozew o ustalenie daty rozwiązania umowy spółki cywilnej został skierowany do sądu z uwagi na brak możliwości ustalenia, na podstawie dokumentów znajdujących się w Urzędzie, daty rozwiązania spółki, albowiem wspólnicy, którzy byli mocno ze sobą skonfliktowani, składali różniące się w treści wyjaśnienia co do treści wymienianych między sobą oraz składanych Naczelnikowi Urzędu Skarbowego dokumentów. Ostatecznie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z 19 września 2006 r. sąd odwoławczy zmienił wyrok Sądu I instancji w ten sposób, że powództwo oddalił. Sąd drugiej instancji przyjął, że złożone przez C. P. oświadczenie z 29 marca 2005 r. wywołało skutek prawny w postaci rozwiązania umowy spółki z dniem 29 marca 2005 r. Sąd Apelacyjny w (...) stwierdził również, że złożone przez C. P. w kwietniu 2005 r. w Urzędzie Skarbowym oświadczenia były składane wyłącznie dla celów postępowania podatkowego.

Postępowanie egzekucyjne toczące się na podstawie tytułów wykonawczych z 25 kwietnia 2005 r. i z 21 lipca 2005 r. zostało umorzone postanowieniem

pozwanego z 16 lipca 2007 r., natomiast postępowanie wszczęte na podstawie tytułu wykonawczego z 19 maja 2005 r. zostało zakończone w dniu 15 marca 2006 r. na skutek uregulowania zaległości.

Pismem z 4 października 2007 r. powód wezwał pozwanego do zwrotu towaru o wartości 91 180 zł, który został mu odebrany w dniach 15 czerwca 2005 r. i 2 sierpnia 2005 r. Pismami z 24, 25 i 28 stycznia 2008 r. powód wniósł do organu egzekucyjnego zarzuty na postępowanie egzekucyjne, które skutkowały wydawaniem przez pozwanego kolejnych orzeczeń, które następnie były skarżone przez powoda i ostatecznie uchylane przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w K., wskutek czego pozwany ponownie rozpoznawał sprawę przedmiotowej egzekucji.

Rozpoznając sprawę po raz kolejny w pierwszej instancji, pozwany wydał postanowienia z 18, 20 i 27 czerwca 2012 r. w przedmiocie umorzenia postępowania, które następnie po zaskarżeniu przez powoda zostały utrzymane w mocy przez Dyrektora Izby Skarbowej w [...]. Także te postanowienia zostały zaskarżone przez powoda, który wniósł na nie skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K. W wyniku przeprowadzonego postępowania Wojewódzki Sąd Administracyjny w K. w wyroku z 6 marca 2013 r. oddalił skargi C. P. na postanowienia Dyrektora Izby Skarbowej z 16 sierpnia 2012 r. (dotyczy tytułu wykonawczego nr (...)), z 16 sierpnia 2012 r. (dotyczy tytułu wykonawczego nr (...)) oraz z 18 października 2012 r. (dotyczy tytułu wykonawczego nr (...)), w przedmiocie zarzutów na prowadzone postępowanie egzekucyjne. W uzasadnieniu Sąd podał, że wbrew twierdzeniom powoda zawartych w zarzutach na postępowanie egzekucyjne, nie wystąpił błąd co do osoby zobowiązanego. Błąd taki może bowiem wystąpić wtedy, gdy organ egzekucyjny dokona czynności egzekucyjnej względem podmiotu, który nie jest zobowiązanym w ramach toczącego się postępowania egzekucyjnego, a więc do podmiotu faktycznie istniejącego w sytuacji, w której istnieje inny podmiot zobowiązany. Tymczasem w rozpoznawanej sprawie adresat tytułów egzekucyjnych już nie istniał (spółka została rozwiązana w dniu 29 marca 2005 r.), a nie wydano jeszcze decyzji o odpowiedzialności podatkowej byłych wspólników spółki cywilnej w trybie art. 108 § 1 w zw. z art. 115 Ordynacji podatkowej. Dalej podał Sąd, iż organ egzekucyjny w postępowaniu wywołanym wniesionymi zarzutami, jest nimi związany i zarzuty

te określają zakres orzekania przez organ. Skoro więc C. P. oparł zarzuty na błędnej podstawie, to organy nie mogły umorzyć postępowania na wskazanej przez niego podstawie, jednocześnie wobec wystąpienia przesłanki niedopuszczalności egzekucji administracyjnej organy były uprawnione do umorzenia postępowania na mocy art. 59 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, które to postanowienie jest wydawane poza ramami wyznaczonymi przez wnoszącego zarzuty. Powód wniósł skargę kasacyjną od tego wyroku. Okazała się ona jednak bezzasadna i jako taka została oddalona przez Naczelnego Sąd Administracyjny w wyroku z 17 grudnia 2015 r.

W dniu 31 grudnia 2012 r. wpłynął do Sądu Rejonowego w N. wniosek powoda przeciwko pozwanemu o zawezwanie do próby ugodowej z żądaniem zapłaty kwoty 93 490 zł. Ostatecznie ugody nie zawarto i w dniu 17 kwietnia 2016 r. powód nadał przedmiotowy pozew o zapłatę kwoty 91 180 zł.

4. Sąd Apelacyjny podkreślił, że kluczowe ustalenia faktyczne w sprawie właściwie są bezsporne i wynikają z dokumentów urzędowych oraz prywatnych o treści niekwestionowanej przez apelującego. W tych okolicznościach w ocenie Sądu Apelacyjnego prawidłowe jest stanowisko, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu na podstawie art. 442¹ § 1 k.c., stosownie do którego to przepisu wymieniony tam trzyletni termin przedawnienia roszczenia o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym należy liczyć od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Powód nie podważa ustalenia, że wiedzę o dokonanych zajęciach towaru i ich sprzedaży uzyskał jeszcze w 2007 r., bo dał temu wyraz w piśmie swym z 7 października 2007 r. do *statio fisci* pozwanego Skarbu Państwa, domagając się zwrotu towaru o wartości dochodzonej obecnie pozwem w niniejszej sprawie. Później z kolei pismami z 24, 25 i 28 stycznia 2008 r. powód zwrócił się do strony pozwanej z zarzutami w sprawie egzekucyjnej, dotyczącej przedmiotu sporu. W obu zatem przypadkach (październik 2007 r., styczeń 2008 r.) wspomniany trzyletni termin przedawnienia upłynął na długo jeszcze przed wniesieniem pozwu w niniejszej sprawie (17 kwietnia 2016 r.).

5. Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wywiódł powód, zaskarżając go w całości. Zarzucił naruszenie art. 417¹ § 2 k.c. w związku z art. 168b § 1 ustawy z 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (dalej: u.p.e.a.), art. 417 § 1 k.c. w zw. z art. 168b § 1 u.p.e.a., art. 120 § 1 k.c. w zw. z art. 442¹ § 1 k.c. oraz art. 123 § 1 pkt 1 k.c. w zw. z art. 124 § 2 k.c. Skarżący domagał się uchylenia w całości zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania.

6. W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany domagał się oddalenia skargi kasacyjnej oraz zasądzenia od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm prawem przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

7. Fundamentalne znaczenie w niniejszej sprawie ma to, że powód dochodził od administracyjnego organu egzekucyjnego (będącego również wierzycielem administracyjnym) naprawienia szkody, podnosząc, że w nieprawidłowo prowadzonym postępowaniu egzekucyjnym skierowanym przeciwko spółce prawa cywilnego zostały zajęte, a następnie sprzedane ruchomości stanowiące własność powoda, który w rozumieniu przepisów Ordynacji podatkowej był osobą trzecią, ponoszącą ewentualnie odpowiedzialność za zaległości podatkowe podatnika (art. 107-108 Ordynacji podatkowej). Tak skonstruowana podstawa faktyczna żądania, którą sądy są związane (art. 321 § 1 k.p.c.), determinuje przepisy prawa materialnego, które powinny zostać rozważone przy dokonywaniu oceny żądania.

Na rozprawie w dniu 19 grudnia 2016 r. pełnomocnik powoda wskazał jednak, że podstawę prawną dochodzonego roszczenia stanowi art. 168b u.p.e.a. w zw. z art. 417 k.c., względnie art. 260 Ordynacji podatkowej w zw. z art. 417 § 1 k.c. Co oczywiste, sąd nie jest związany przytoczoną przez powoda podstawą prawną dochodzonego roszczenia, albowiem powód nie ma obowiązku wskazywania podstawy prawnej swojego żądania, a jeśli to uczyni, sąd wskazaną podstawą nie będzie związany (tak m.in. orzeczenie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 1947 r., C III 137/47, OSNC 1948/1/20; wyrok Sądu Najwyższego z 28 marca 2014 r., III CSK 156/13, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z

30 września 2016 r., I CSK 644/15, niepubl.). Powołanie się przez powoda na podstawę faktyczną żądania, która może być kwalifikowana według różnych podstaw prawnych, uzasadnia rozważenie przez sąd każdej z nich przy rozstrzygnięciu sprawy. W związku z tym należy również uznać, że przyjęcie przez sąd innej podstawy prawnej niż wskazana przez powoda nie stanowi wyjścia poza granice żądania określone w art. 321 k.p.c. (tak np. wyrok Sądu Najwyższego z 14 grudnia 2018 r., I CSK 667/17, niepubl.).

8. Nie można nie podnieść, że sądy *meriti* nie przywiązały należytej wagi do wyraźnie sprecyzowanej podstawy faktycznej żądania, a mianowicie tego, że w ocenie powoda doszło do sprzedaży w toku administracyjnego postępowania egzekucyjnego stanowiących jego własność towarów na poczet zobowiązań podatkowych innego podmiotu. Tak określona podstawa faktyczna żądania wypełnia dyspozycję art. 168a u.p.e.a., zgodnie z którym osoba, która rości sobie prawo do rzeczy lub prawa majątkowego, z których przeprowadzono egzekucję przez sprzedaż rzeczy lub wykonanie prawa majątkowego, może dochodzić od zobowiązanego odszkodowania na podstawie przepisów Kodeksu cywilnego dotyczących odpowiedzialności za wyrządzoną szkodę. Osoba roszcząca sobie prawo do rzeczy lub prawa majątkowego zajętego w toku egzekucji powinna zgłosić do organu egzekucyjnego wnioski o wyłączenie danej rzeczy lub prawa spod egzekucji (art. 38 u.p.e.a.), jednakże wniosek taki nie jest dopuszczalny po przeprowadzeniu egzekucji z zajętej rzeczy lub prawa, tj. po sprzedaży rzeczy lub wykonaniu prawa majątkowego (art. 44 u.p.e.a.). Sprzedaż rzeczy oraz wykonanie prawa majątkowego powodują nieodwracalne skutki prawne, a osobie trzeciej przysługuje roszczenie odszkodowawcze wobec zobowiązanego.

Jedynie marginalnie zwrócić trzeba uwagę, że w procesie z art. 168a u.p.e.a. legitymację bierną posiada nie organ egzekucyjny lub wierzyciel administracyjny, lecz zobowiązany podatkowo.

Odnosząc się natomiast do wskazanej przez powoda podstawy prawnej dochodzonego roszczenia, trzeba podać, że zgodnie z art. 168b § 1 u.p.e.a. zobowiązany może dochodzić odszkodowania od organu egzekucyjnego lub wierzyciela na podstawie przepisów Kodeksu cywilnego za szkody

wyrządzone wskutek niezgodnego z przepisami prawa wszczęcia lub prowadzenia egzekucji administracyjnej lub postępowania zabezpieczającego. Legitymację czynną w procesie z art. 168b § 1 u.p.e.a. posiada zobowiązany podatkowo, a nie osoba trzecia.

9. Z uwagi na podniesiony i uwzględniony przez sądy *meriti* zarzut przedawnienia w pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutów skargi kasacyjnej z nim związanych. Przypomnieć przychodzi, że bezsporne w niniejszej sprawie było zwłaszcza to, że zajęcie spornych towarów nastąpiło w maju i sierpniu 2005 r., ich sprzedaż została zrealizowana do 30 stycznia 2006 r., zaś powód dowiedział się o tym nie później niż w 2007 r. (skoro pismem z 4 października 2007 r. domagał się zwrotu zajętych towarów).

Wskazane powyżej regulacje art. 168a i 168b u.p.e.a. w sposób jednoznaczny odwołują się do przepisów Kodeksu cywilnego regulujących odpowiedzialność deliktową. Otwiera to potrzebę rozważenia prawidłowości wykładni przez sąd drugiej instancji art. 120 § 1 k.c. w zw. z art. 442¹ § 1 k.c. Pierwszy z przytoczonych przepisów stanowi, że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Natomiast drugi z nich - że roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się albo przy zachowaniu należytej staranności mógł się dowiedzieć o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę.

W tym miejscu należy przypomnieć, że przepisy stanowiące o przedawnieniu roszczeń z tytułu czynów niedozwolonych stanowią *lex specialis* względem art. 120 k.c., także w odniesieniu do ustalenia początku biegu przedawnienia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 18 stycznia 2008 r., V CSK 367/07, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z 15 kwietnia 2011 r., II CSK 279/10, niepubl.). O naruszeniu art.

120 § 1 k.c. mowy zatem być nie może, co nakazuje skupić uwagę na dalszej części analizowanego zarzutu.

Roszczenie odszkodowawcze osoby trzeciej, która rości sobie prawo do rzeczy lub prawa majątkowego będących przedmiotem egzekucji (art. 168a u.p.e.a.), powstaje - co do zasady - w chwili przeprowadzenia egzekucji z tej rzeczy lub prawa, a zatem w chwili sprzedaży rzeczy lub realizacji prawa majątkowego. Zgodnie bowiem z art. 68d u.p.e.a. nabywca prawa lub rzeczy nabywa ją bez obciążeń, co z jednej strony prowadzi do pierwotnego nabycia prawa, z drugiej zaś – prowadzi do definitywnej utraty tego prawa po stronie uprawnionego. Równocześnie pojęcie przeprowadzenia egzekucji nie może być utożsamiane z przeprowadzeniem postępowania egzekucyjnego: egzekucja odbywa się w ramach postępowania egzekucyjnego, co więcej, w jednym postępowaniu egzekucyjnym może zostać przeprowadzonych kilka egzekucji. W konsekwencji roszczenie odszkodowawcze osoby trzeciej z art. 168a u.p.e.a. przedawnia się z upływem lat trzech od dnia, w którym osoba trzecia dowiedziała się albo przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć o szkodzie w postaci definitywnej utraty rzeczy lub praw majątkowych i o osobie obowiązanej do jej naprawienia, nie później jednak niż z upływem lat dziesięciu od dnia, w którym doszło do sprzedaży egzekucyjnej. Skoro powód nie później niż 4 października 2007 r. posiadał wiedzę o szkodzie i osobie zobowiązanej do jej naprawienia, stanowisko sądu drugiej instancji co do przedawnienia roszczenia jest prawidłowe.

Natomiast - hipotetycznie rozważane - roszczenie zobowiązanego z art. 168b u.p.e.a. ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym dowiedział się on albo przy zachowaniu należytej staranności mógł się dowiedzieć o szkodzie powstałej na skutek niezgodnego z przepisami prawa wszczęcia lub prowadzenia egzekucji administracyjnej lub postępowania zabezpieczającego i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. W sprawie niniejszej powód wiąże swoje roszczenia z faktem zajęcia, a następnie zbycia w postępowaniu egzekucyjnym należących do niego towarów, o czym wiedzę posiadał, jak już wskazano, nie później niż 4 października 2007 r. Również zatem w takim przypadku, prawidłowość oceny przedawnienia roszczenia nie mogłaby zostać zakwestionowana.

Nie sposób uznać za zasadny zarzutu naruszenia art. 442¹ § 1 k.c., jak też podzielić stanowiska, że bieg przedawnienia roszczenia zobowiązanego o naprawienie szkody powstałej w związku z prowadzonym przeciwko zobowiązanemu postępowaniem egzekucyjnym w administracji rozpoczyna się w momencie umorzenia lub innego zakończenia tego postępowania. Byłby bowiem to pogląd jednoznacznie sprzeczny z treścią art. 442¹ § 1 k.c.

10. Sąd Najwyższy wskazuje, że skuteczne podniesienie zarzutu przedawnienia jest wystarczające dla oddalenia powództwa i czyni w istocie całkowicie zbędnym odnoszenie się do dalszych zarzutów sformułowanych w skardze kasacyjnej.

Jedynie ubocznie należy zatem wskazać, że dodatkowo sądy obu instancji odnosiły się do potrzeby przedłożenia w toku procesu odszkodowawczego z art. 168b u.p.e.a. prejudykatu, o którym mowa w art. 417¹ § 2 k.c. Zgodnie z art. 417¹ § 2 k.c., jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. Odnosi się to również do wypadku, gdy prawomocne orzeczenie lub ostateczna decyzja zostały wydane na podstawie aktu normatywnego niezgodnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą. Uzyskanie odszkodowania za tego typu zdarzenia oparte jest na takich samych przesłankach, jak odpowiedzialność państwa za inne działania w zakresie imperium, jednak przesłanka bezprawności ma charakter kwalifikowany, który wyraża się w niemożności jej samodzielnego stwierdzenia przez sąd orzekający o odszkodowaniu. Ta szczególna regulacja, stawiająca przed dochodzącym naprawienia szkody dodatkowe wymogi, nie może być wykładana rozszerzająco, a zatem na sytuacje, w których szkoda nie wynika z wydania prawomocnego orzeczenia lub decyzji ostatecznej. Biorąc pod uwagę, że powód wywodził obowiązek naprawienia szkody z faktu nieprawidłowego prowadzenia egzekucji administracyjnej, a mianowicie z zajęcia i sprzedaży towarów należących do niego (nie zaś z wydania orzeczenia lub decyzji), o prawnym obowiązku przedłożenia prejudykatu z art. 417¹ § 2 k.c. mowy być nie może. Zastosowanie znajduje natomiast regulacja przewidziana w art. 417 k.c.

11. Konstatacja wykluczająca możliwość żądania w niniejszej sprawie przedstawienia prejudykatu czyni bezprzedmiotowym odnoszenie się do zarzutu naruszenia art. 123 § 1 pkt 1 k.c. w zw. z art. 124 § 2 k.c. przez przyjęcie przez sądy *meriti*, że nie przerywa i nie wstrzymuje biegu przedawnienia roszczenia o zapłatę odszkodowania za szkodę powstałą w związku z prowadzonym postępowaniem egzekucyjnym w administracji prowadzenie przez zobowiązanego postępowania administracyjnego oraz postępowania przed sądem administracyjnym w przedmiocie rozpoznania zarzutów zobowiązanego na prowadzoną egzekucję.

12. Bezzasadność skargi kasacyjnej uzasadniała jej oddalenie na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.

Stosownie do art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 i art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie Sąd Najwyższy zasądził od C. P. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 4050 zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

jw